



ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN CASSOU

ΘΑΜΕΝΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ...

Όσο η θέση τους γινόταν πιο κρίσιμη, οι τέσσερις κάτοικοι του άπομονωμένου και σκεπασμένου από τα χιόνια σπιτιού ξεχούσαν την προσωπική τους άγνοια και δεν άτένιζαν πιά παρά τόν κοινό κίνδυνο. Τά τρόφιμα σωνόντουσαν, ο καιρός περνούσε. Ο Έρμπερ δε συλλογιζόταν πιά ότι η γυναίκα του ή Ρουθ άποτραβιόταν ολοένα άπ' αυτόν· ο Ζίμ πάλι ξεχούσε τόν κόπο του γι' αυτή κι' ο Γρηγόρης δεν άνησυχούσε πιά γιά τó δράμα πού μέ τóση μοχθηρία είχε ύφάνει γύρω άπ' αυτούς τούς τρεις, γιά νάχει μόνον τήν ευχαρίστηση νά τούς κρατάει μπλεγμένους στά δίχτυα του. Η Ρουθ πάλι, πιδ φιλόζηη ακόμα, τó είχε ξεχάσει όλα και τóσο τó μυαλό της, όσο κι' οι αισθήσεις της, δεν στρεφόντουσαν πιά παρά πρós τή σωτηρία, πού μέρα μέ τή μέρα γινόταν λιγώτερο πιθανή.

Είχαν άφήσει τά δωμάτιά τους κι' έμεναν σχεδόν πάντοτε συγκεντρωμένοι στο λóγειο, μέσ' στη βεράντα όπου τó χιόνι, σφριασμένο άπάνω στα τείματα, έφριχνε μέσα ένα μισόφωτο υπόλευκο. Στριμωζόντουσαν ό ένας, πλάι στον άλλον ή νά άντιστοιχούναι καλλίτερα σ' αυτό τόν παγωμένο και σιωπηλό τρόπο πού τούς κυλούσε. Ο Ζάμ, πιδ άνυπόμονος και πιδ νέος άπ' όλους, τολμούσε μόνος νά σηκώνεται και νά περπατάει στο σπίτι, διασχίζοντας τις κάμαρες κι' άνεβαίνοντας τή σκάλα. Τó περπάτημά του άντηχούσε πένθιμα.

Κοιτούσε τά έπιπλα, τις εικόνας, όλ' αυτά πού τóσο τόν είχαν κάνει νά ύποφέρει άλλως και πού τώρα τού γινόνησαν προσφιλή, γιατί είχαν ή ίδια ή ζωή· ή ζωή ή οικογενειακή, ή καθημερινή, ή άσφαλής. Τώρα, όλ' αυτά τά πράγματα είχαν άχρηστα. Τί χρειαζόντουσαν οι καθρέφτες; Τί χρειαζόντουσαν οι πολυθρόνες και τά τραπέζια; Τί χρειαζόντουσαν αυτές οι φωτογραφίες της Ρουθ, εικόνας ενός τραλλού έρωτος; ο έρωας δεν είχε σχέση με τή σημερινή του κατάσταση, ο έρωας έμεινε στο περιθώριο τής ζωής. Σήμερα ένα μονάχα ζήτημα όρθωνόταν μπροστά του: νά βγή από αυτό τó άδιέξοδο, νά σωθή άεσπαρα μπροστά από τó κατάφλι τού θανάτου.

Ο Έρμπερ έκοίταζε τή γυναίκα του. Όμορφη πιδ λίγων ακόμα ήμερών, λαμπρή, γεμάτη σκοτεινές γι' αυτόν σκέψεις, είχε γίνει τώρα κάσιχη κι' έτρεμε.

Όσο γιά τόν Γρηγόρη, τó πρόσωπό του είχε χάσει αυτό τó ειρωνικό και δόλιο ύφος, με τó όποιο φαινόταν άλλως σά νά περιφρονεί τή ζωή. Δεν ήταν πιά άνώτερος από τίποτα. Η άνησυχία, μονάχα, ίσκιωνε τó μέτωπό του. Φαινόταν σά νά λέει: «Τί; τó άπονούω κι' έγω με τή σειρά μου!».

Η ώρα γενοής στο ρολόι τού χειριού τού Έρμπερ.

Όλα τά άλλα ρολόγια είχαν σταματήσει.

Ο Έρμπερ χάιδε τις μακριές και γκριζές τρίχες μιáς γεναιάδας πού άξιζιαν πρós όλες τις διευθύνσεις.

— Άχ! στέναξε, αν είχαμε τούλάχιστο ακόμα γκάτζι.

— Δεν έχουμε πιά ούτε φυσίγγια! είπε ο Ζάμ.

— Σπάστε! τούς διάκοψε ο Γρηγόρης.

Στ' αλήθεια, ήταν προτιμώτερο νά βυθίζονται μέσ' στη σιωπή παρά νά κάνουν προσπάθειες, ν' άνοιξουν ένα στόμα έσραμμένο, νά ξεσφίξουν τις μασέλες του γιά νά προφέρουν τóσο μάταια λόγια.

Η Ρουθ, κουλουριασμένη σά σκύλλα άπάνω στα μαξιλάρια της, άρχισε νά στενάξει. Βύθισε τά μικρά δόντια της μέσ' στα μαξιλάρια, γιά νά έμποδίσει τά δάκρια πού της έρχόντουσαν. Λίγος άφρός φάνηκε στα χείλη της. Ο Έρμπερ τής χάιδεψε έλαφρα και γλυκά τó κεφάλι. Άνοιξε τά μάτια της, τόν κοίταξε και τά ξανάκλεισε.

Ο Ζάμ σηκώθηκε και σουρνοντας τά πόδια του βγήκε από τή βεράντα. Όλα γύρω ήταν σκοτεινά. Παίζοντας έκανε ν' άντηχούν ένα κλειδί και λίγες γαζέτες πού είχε στην τσέπη του· άνέβηκε στο δωμάτιο πού ήταν ή κάμαρή του και ξεπλώθηκε στο κρεβάτι του. Τού φαινόταν πώς ο γιακάς τού πουκαμίσου του τού έσφιγγε τó λαιμό· τόν ξεκούμπωσε κι' άνάπνευσε λίγο πιδ έλεύθερα. Άπέναντί του, σέ μίαν έταξέρα, λίγα βιβλία τόν κοιτούσαν.

Άκουσε άεσπαρα βήματα: ο Γρηγόρης μπήκε μέσα κι' έκάθησε στο κρεβάτι του.

— Θά πεθάνουμε! είπε.

Ο Ζάμ δεν άπήνησε τίποτα. Τó ήξερε καλά αυτό, διάβολε!

— Θά πεθάνουμε! ξανάπε ο Γρηγόρης και βγήκε έξω.

Ο Γρηγόρης ξαναγύρισε σέ λίγο.

— Έλα, είπε σέ ο Ζάμ, ανακάλυφα μερικά κωνιτά κονοσέρβες.

Και, καθώς φαινόταν νάχε ξαναρθεί σ' αυτόν όλος ο δόλιος και διαβολικός χαρκατζίκας του, τού ψιθύρισε στ' αυτό:

— Έλα, γιατί οι δύο άλλοι θέλουνε νά τά φάμε χωρίς έσένα.. Μά έγω, βλέπεις, ήλθα νά σέ είδοποιήσω.

— Κ' ή Ρουθ, ρώτησε ο Ζάμ, κ' ή Ρουθ δε με θέλει.

— Η Ρουθ, είπε ο Γρηγόρης, μ' είναι έλαφρό σαρκασμό. Μά έκείνη πιδ πάνταν είναι γινόμενη σωστό θηρίο.

Κατέβηκαν με βήμα γοργό και βαρύ. Τρέκλιζαν άδιάκοπα. Μέσ' στη βεράντα, ξεπλωμένοι στο πάτωμα, ή Ρουθ κι' ο Έρμπερ, έτρωγαν.

— Όχι τóσο γρήγορα, τούς είπε ο Γρηγόρης, όχι τóσο



